

Naar man vil godkende dette Princip, at Aandsarbejdet kan skabe en Formueret — ikke en Ejendomsret, men en Formueret, der dog paa nogle Punkter kan være analog med en Ejendomsret, men dog ikke er det samme — kan man ikke komme ud over Bestemmelsen i § 1.

Jeg saa med Glæde, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Berg) vilde gaa endnu videre og viste sin Interesse for den her omhandlede Del af Forslaget ved at ville udstrække vore Forfatters, Kunstners og Videnskabsmænds Rettigheder endnu videre end Lovforslaget; men jeg vil dog bede det ærede Medlem om ikke at gøre det. Thi Sagen er den, at adskillige af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, ere komne derind efter meget stærk Gnidning mellem de forskellige Meninger her i Tinget. Denne Gnidning har ført til, at man har optaget Ændringer, og jeg er bange for, at hvis man nu begynder at pille nogle af disse ud, vil man igen komme ind i hele den gamle Strid, og det vil sinke Sagens videre Gang. Dertil kommer, som Ministeren fremdrog, at vi maa tage ethvert billigt Hensyn til Forfattere og Kunstnere, men der er dog selvfølgelig ogsaa andre Mennesker, at tage Hensyn til end netop disse.

Endelig skal jeg til det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Bing) sige, at jeg ser ganske anderledes paa Spørgsmaalet om Fotografier end han. Der er en vis Forskel paa den menneskelige Hjerne og den fotografiske Plade. Man kan nok i Almindelighed sige, at de arbejde begge to, men en lille Distinktion er der dog i alt Fald mellem dem. Det forekommer mig at ville være urimeligt at ændre i den Retning, som det ærede Medlem ønsker. Det ærede Medlem fik nok Billedet af Oehlenschläger til Købs, selv om denne Lov længst havde været gennemført. Der staar nemlig i § 33: „Den en Kunstner efter de foregaaende Paragraffer tilkommende Eneret til Gengivelse af sit Kunstværk vedvarer i Kunstnerens Levetid og 50 Aar efter Udløbet af det Aar, i hvilket han er død.“ Selv om Oehlenschlägers Datter altsaa eventuelt havde nedlagt Forbud mod Reproduktion af hans Portræt, vilde det kun ske under den Form, at hun vilde have en ubetydelig Indtægt af hvert Portræt, noget, der faktisk kendes allerede nu, idet de portrætterede give Tilladelse til, at deres Portrætter sælges mod, at de faa en lille Smule Indtægt deraf. Det vilde i Virkeligheden ikke fordyre Hr.

Oehlenschläger i nogen som helst mærkbar Grad. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem har været noget for ængstelig. Jeg vil i alt Fald ikke være meget tilbøjelig til at anbefale Ændringer i den Retning, som det ærede Medlem antydede. Hermed skal jeg slutte, idet jeg paa ny anbefaler Sagens Fremme uden Udvalg.

Sigurd Berg: Jeg vil kun angaaende § 15 gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister og til det ærede Medlem, der nys satte sig. Jeg tror, at mine Bemærkninger herom ere blevne noget misforstaaede. De havde ikke alene Adresse til den Ret, man burde indrømme Forfattere og Kunstnere, men ogsaa til den Ret, man i Henhold til § 3 maatte indrømme Udgivere af Aviser og andre periodiske Værker. Hvis de Bestemmelser, der nu staa i § 15, blive staaende, vil man nemlig, tror jeg, her faa etableret et ret uheldigt Forhold. Naar Udgivere af Aviser eller videnskabelige Tidsskrifter nemlig faa en Artikel af en Forfatter, der ikke er af videnskabeligt eller skønlitterært Indhold, vil denne Artikel efter Bestemmelsen i § 15 jo uden videre, naar Kilden bliver angiven, kunne aftrykkes af alle andre Blade og Tidsskrifter uden Hensyn til, at den vedkommende Udgiver af Bladet eller Tidsskriftet maatte have betalt denne Artikel med nok saa meget. Derfor tror jeg, at Bestemmelsen, som den der er formet, gaar berettigede Interesser noget for nær. Det er min Overbevisning, at der ikke vil ske det, som den sidste ærede Taler antydede, at man vil komme ind paa gamle Stridigheder, selv om den formes noget anderledes. Der vil vistnok i Pressen uden Hensyn til Parti og uden Hensyn til den tidligere Stilling til disse Spørgsmaal være Enighed om at ønske en saadan Ændring i Bestemmelsen.

Oscar Hansen: Ja, det ser jeg meget godt, at saadanne Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, kan indtræffe; men nu er Sagen jo den, at vi her ikke have at gøre med et Stykke Presselov, det gælder ikke her at skaffe Retssikkerhed for, hvad Pressen har betalt. Nej, det, der er Bestræbelsen med Lovforslaget, er at skaffe en Arbejder paa det aandelige Omraade Garanti for det virkelige Arbejde, han har præsteret, for det Arbejde, der har et personligt, individuelt Snit, som har sit Særpræg af denne Mand, af denne Hjerne, og som ingen anden Mand og ingen anden